

noget ubilligt Krav, naar jeg paa Fiskerbefolkningens Vegne atter og atter stiller Forbring om, at der absolut maa gøres noget for at sikre deres Liv og Ejendom, naar der er anvendt herved 6 Mill. Kr. for deres Lidelsesfæller paa den søndre Limfjordstange. Vi have en Forpligtelse til at gøre noget af den ene eller den anden Art for ogsaa at sikre disse Følk, og jeg har derfor mere og mere fæstet mig ved den Tanké, om det ikke var klogere end at anvende 2 à 3 Millioner paa at bevare de Sandstrækninger, som de bo paa, at henlægge et Beløb, der svarer til Værdien af den Smule Huse og Jord, som findes derude, og saa, efterhaanden som Jorden skyles bort, sige: Vær saa god, her er Penge til at bygge for et andet Sted. Jeg har paa egne Vegne ladet foretage en foreløbig Undersøgelse af, hvad det andrager i Penge. Jeg gør selvfølgelig ingenlunde Krav paa, at en saadan Undersøgelse skal staa ved Magt; det er jo klart, at kommer Lovgivningsmagten til det Resultat, at det er klogere at anvende $\frac{1}{10}$ af, hvad Sikringen koster til Erstatning for Huse og Ejendom end 2—3 Millioner paa at sikre Tangen, maa der foretages en legal og fuldstændig sikker Burdering. Ved min Undersøgelse er jeg kommen til det Resultat, at de 90 Huse, nemlig hele Agger Sogn med Undtagelse af Tyborøn, der ligger paa den anden Side, andrager godt og vel 200,000 Kr.; det vil være tilstrækkeligt til, at man, efterhaanden som Havet opsluger de paagældendes Ejendom, kan give Ejerne fuld Erstatning for, hvad der er tabt. Jeg henstiller til den højtærede Minister, om ikke denne Udvej, naar alt kommer til alt, er klogere og billigere end at anvende Millioner paa Tangens Sikring, da det jo dog kun er et Tidsspørgsmaal, hvorlænge Sikringen kan opretholdes, medmindre man vil gaa til ganske urimelige Beløb, til Sikringens Bedligholdelse. Jeg fastholder fremdeles, at vi have en Forpligtelse til ikke med koldt Blod at se paa, at disse fattige Fiskere paa den nordre Limfjordstange gaa til Grunde økonomisk, og maafe ogsaa sætte Livet til, fordi vi have vist Beboerne paa den søndre Limfjordstange saa stor Hengivenhed og Opmærksomhed, at vi have anvendt der alt, hvad Staten kan ofre derpaa, og derfor ikke have en Dre tilovers til de andre. Det maa jeg Gang efter Gang lægge Tinget paa Sinde, og atter og atter plage det med min Prottest.

Det næste Spørgsmaal, jeg vil nævne, skal jeg ogsaa omtale ganske kort, idet Ministeren allerede har stillet sig velvillig over for det. Det er det bekendte Spørgsmaal om Bestyksthavnen. Jeg vil gerne bede den

højtærede Minister om mulig at fremme denne Sag ud over Dørvejsejernes Stadium. Jeg ved meget vel — det kan jeg ogsaa se ad praktisk Vej — at den højtærede Minister maafe har lidt Besvær med at faa Vandbygningslager bragt frem gennem Dørvejsejernes Stadium, saa raft som han gerne vilde det. Det er i alt Fald et Faktum, at naar man har med Vandbygningsvæsenet at gøre, varer det altid forfærdelig længe, meget længere end man er vant til ved de andre Organisationer. Jeg tror dog ikke, at vi have Lov til vedblivende Aar efter Aar at indskrænke os til at sige et Par kønne og venlige Ord om Bestyksthavnens Nødvendighed, om Fiskeriets Krav osv. osv., alt hvad der kan siges i saa Henseende. Jeg tror, at vi en Gang bør komme ud over dette Stadium og komme dertil, at der tages en Beslutning, hvad enten man slet ikke vil gøre noget, eller paa hvilken Maade det bør gøres. Jeg har gentagne Gange udtalt mig derom, og skal derfor ikke gentage det, men jeg vil meget anbefale den højtærede Minister at gøre sit bedste for, at vi i en nøgenlunde nær Fremtid komme ud over det døde Punkt, komme til en Beslutning om, hvad vi ville gøre, og om vi i det hele taget ville gøre noget. Den højtærede Minister nævnte i sit Foredrag selv det Projekt, der er fremkommet siden vi sidst vare samlede, og som jeg ogsaa gerne vil henlede Opmærksomheden paa, idet det har det ret betydelige Fortrin, at det er udarbejdet af en Mand, der ikke kan skydes til Side som uhyndig, en Mand, der er i Besiddelse af fornøden teoretisk og praktisk teknisk Dygtighed, og hvis Ord derfor maa staa til Troende. Om det, som han lægger frem paa Bordet foran en, kan man ikke sige, at det er vildt eller Hastværksarbejde eller noget af den Slags, som vi jo ogsaa have haft med at gøre i denne Sag. Jeg sigter herved til et Lovforslag, som vi havde i Jor, og som var ret lidet overvejet. Det, jeg taler om, ved den højtærede Minister naturligvis godt, er Kaptajn P. Hansen's Projekt om en Havn ved Alalm. Jeg skal ikke sige noget enten for eller imod Projektet. Det er indlysende, at det har tiltalt mig, da det gaar ud paa at anlægge en Havn i min Balgfreds — ganske vist i det allerhøderste Hjørne — og just af den Grund skal jeg her afholde mig fuldstændig fra at udtale enten Kos eller Dadel over det. Jeg skal kun nævne et eneste, og det er det, at det er det eneste Projekt, der med nogenlunde Sikkerhed kan siges at tilvejebringe en bekvem og holdbar Forbindelse mellem Vesterhavet og Limfjorden. Det kan ikke nytte, at man vil sige, at Tyborønkanalen kan gøre det samme, for det kan